

Per una nova etapa de democràcia local a la Roca del Vallès

PSC-GIR: Salvador Illa

IC-EV: Daniel Martín

PP: Oscar Vidal

ERC: Francesc Jimenez

Les formacions polítiques que signem aquesta declaració aspirem, cada una des del nostre posicionament polític, a un futur millor pel municipi de la Roca del Vallès. Un futur millor que ha de passar pel respecte escrupulós als principis democràtics pels quals es regeix la política municipal.

Per això mateix, des de la diversitat dels nostres plantejaments, coincidim en reprobar la convocatòria d'un Ple Municipal extraordinari pel dilluns dia 31 de maig, en ple període electoral.

Quatre dels set regidors que integren l'equip de govern han

renunciat a presentar-se a les eleccions. En aquestes circumstàncies no és democràticament acceptable que pretenguin impulsar acords amb la intenció de condicionar la gestió de l'equip de govern que les ciutadanes i els ciutadans del municipi esculliran d'aquí a pocs dies.

No és tampoc acceptable que els regidors d'Independents de La Torreta aprofitin aquestes circumstàncies per prendre acords d'esquenes a la població amb una marcada intenció electoralista. Més encara quan aquests acords afecten

a aspectes substancials de l'estructura territorial del municipi i, per tant, han de ser objecte del diàleg i del consens entre totes les formacions polítiques.

Ens sembla, en definitiva, que el que toca fer aquests dies és explicar a les ciutadanes i als ciutadans els projectes que cada una de les formacions polítiques proposem per als propers quatre anys. Fem vots per tal que això es faci amb respecte a tots els plantejaments i en un clima de tolerància i bona harmonia. Llàstima que aquest ple vagi en la direcció contrària.

Natalitat i Futbol

Jordi Sabatés i Ametller

Una de les grans preocupacions de la classe política catalana, per dir-ho d'alguna manera, és el baix índex de natalitat de la gent que vivim per aquestes contrades. Un problema greu segons ells. No és que la gent no faci ús del matrimoni, no, aquest no és problema, aquí com a tot arreu qui més qui menys empeny i entoma, sinó que el problema està en què la immensa majoria dels catalans i catalanes evita la procreació, tot i la prohibició que ha fet sobre el tema el Sant Pare, alguns encara no sé com s'atreixeixen, amb el que això pot arribar a suposar en el seu currículum, utilitzant tota mena de sistemes...anticonceptius seria la paraula? El motiu? Jo crec que ho tinc clar. Per tot el país pots trobar pares que han experimentat el rebuig més cruel i més humiliant que pot assumir una persona humana: els seus fills han acabat per ser seguidors d'un altre equip de futbol diferent al seu. Quan considero la possibilitat de tornar a ser pare, i ho faig cada vegada més sovint, tenint en compte que el meu rellotge biològic està cada cop més a prop de la mitjanit, sóc conscient que m'entra una por especial si se'm passa pel cap pensar en aquest tipus

de traïció, similar a la ràbia que suposa veure a l'Stòixtkov i el Michel fent un anunci de natilles junts.

Què faria jo si el meu fill o filla decidís, als set o vuit anys d'edat, que el seu pare està boig i que el Barça no li agrada, que l'Espanyol o fins i tot el Reial Madrid són l'equip dels seus amors? Com passaria jo aquest vil tràngol? Faria el que ha de fer un pare decent, és a dir, acceptar que els meus dies al Nou Camp estan comptats, i llavors comprar un parell d'abonaments de temporada per anar a Motjuïc o molt més greu, per anar amb el pont aeri a l'estadi d'En Cap de Porc? No!, ni de broma. Bastant infantil sóc jo quan parlem del Barça i difícilment podria accedir als capricis del nen. Li explicaria, no obstant, que, tot i que respectaria qualsevol decisió d'aquest tipus, si tant desitja anar a veure els seus, hi hauria d'anar pel seu compte, amb els seus diners, sota la seva responsabilitat. A veure si així se n'assabenta el mocós dels collons del que és realment ètic.

En més d'una ocasió he tingut la fantasia d'una final de la Copa d'Europa que enfrontés el Barça i el Reial Madrid. En aquesta fantasia, el meu fill estaria tan emocionat, tan

tens i, en el fons, seria tan dissortat com ho era jo quan vaig començar a ser seguidor del Barça, però amb la diferència que ell seria seguidor del Reial Madrid. Com que no hauriem aconseguit entrades per anar a Wembley (Núñez i companyia encara continuaven a la directiva per desgràcia dels culers i se les haurien quedat totes pels seus patrocinadors, amics i petits suborns del moment), ens quedaríem a casa per veure el partit a la televisió, evidentment pagant. En l'últim minut del partit, aquest vell guerrer anomenat Luis Enrique marca el gol de la victòria... i jo exploto d'alegria i frenesí, i em poso a saltar com un boig pel menjador, amb els punys enlaire, burlant-me, mofant-me, enfotent-me'n del meu propi fill, òbviament traumatitzat. Molt em temo que seria capaç de fer quelcom semblant, d'aquí que el més sensat, l'acte realment madur que hauria de realitzar aquesta mateixa tarda sense més tardar, si és que de veritat em conec bé, és anar a fer-me una vasectomia sense dubtar-ho, tal com fan la majoria de catalans davant d'aquest problema, tot i que l'Honorable Pujol els inciti a esmolar l'eina.